

[Enggaard.]

spareforhandlinger, hvor de to partier bandt sig til en række skærper af den eksisterende skattelovgivning. Det gælder formueskatten, det gælder selskabsskatter, og det gælder andre ting, som vender den tunge ende nedad i forhold til erhvervslivet.

Vi har i sommerens løb fra finansministerens side erfaret fra den tale, han holdt til skatterådsforeningens møde i august, om en række intentioner fra finansministerens side på indkomstskattens område, og hovedpunkterne er nu gentaget i hensigtserklæringen fra de to partier, hvorved det er blevet væsentlig mere forpligtende, end det var på det diskussionsstadium, som jeg må formode det befandt sig på i august.

Jeg vil set ud fra ønsket om en fornuftig skattepolitisk debat her i landet beklage, at vi har fået forelagt disse ting som en kendsgerning på et tidspunkt, da der ellers har været inviteret fra finansministeren og regeringens side til en drøftelse om disse ting. Jeg tror, det begrænser mulighederne for, at man med en forventning om indflydelse på resultatet kan gå ind i en saglig og fornuftig drøftelse af de utallige enkeltheder, som er indeholdt i finansministerens og nu flertallets tanker om en kommende skattereform.

Jeg skal ikke gå ind på enkelthederne omkring disse 20 eller 25 forskellige punkter, som er nævnt i denne fortegnelse. Det ville stride imod hensigten med en behandling af et lovforslag, som vedrører noget andet end alle disse ting; jeg skal kun principielt gøre opmærksom på, at selve den omstændighed, at jeg ikke går ind på alle disse mange enkeltheder, ikke betyder, at jeg dermed har accepteret det, som er lagt frem fra de to partiers side. Jeg vil tværtimod finde anledning til at sige, at f. eks. overgangen fra fradrag i indkomst til nedslag i skat eller, hvad jeg synes er det værste, et direkte tilskud til forskellige af de udgifter, som i dag er fradragsberettigede, rummer ikke alene en teknisk side, som ved en umiddelbar betragtning kan synes besnærende, men også en omlægning af skattebyrden, og den rummer på lidt længere sigt en mulighed for, den dag man opkræver en lavere procentsats af et større beløb, at mulighederne for et fortsat frit løb af indkomstskatten igen kan være til stede. Kort sagt, vi har i dag en tvungen begrænsning af

indkomstskattens muligheder derigennem, at systemet er ved at sprænge sig selv. Ingen drømmer jo i alvor om, at udskrivningsprocenten kan blive væsentligt højere, end den er, og den omstændighed, at der er en indbygget stigning i trækprocenten i kraft af progressionen, bevirker jo, at man i disse år bestandig er stillet over for kravet om enten at finde andre udveje til dækning af udgifterne eller finde besparelser.

Min frygt, som jeg ganske kort her principielt skal give udtryk for, er altså den, at man ved at foretage en sådan principiel omlægning nok opnår en teknisk tiltalende løsning og nok opnår, at procenterne kan blive mindre, men de tages samtidig af et større beløb, hvorved skatten i kroner og øre ikke falder for den enkelte skatteyder. Derfor vil problemet for de betrængte indkomstgrupper, og det vil ikke mindst sige de lavere indkomster og de egentlige mellemindkomster, fortsat være det samme, medmindre man dykker ned til ondets rod, og her er det spørgsmålet om størrelsen af de samlede offentlige udgifter, der er det centrale.

Også partiet venstre har i formiddags modtaget budgetministerens indbydelse til at gå ind i en forhandling om de spareforslag, som vi i september sendte frem. Vi tager naturligvis imod denne indbydelse og skal gerne gå ind i en konstruktiv drøftelse af den, men jeg kan ikke lade være med at sige, at det havde været nok så produktivt, om disse drøftelser var blevet taget op forud for diskussionen om udskrivningsprocenten og hele afgiftsbuketten, som har været til behandling her i dag. Så havde der været væsentlig mere perspektiv i og indflydelse på den samlede sammensætning af vores finanspolitik.

Vi har fra venstres side herudover fremsat forslag om en indkomstpolitik. Det vil være fordelt her i salen, så snart det er igennem trykkeriets vanskeligheder. En sådan indkomstpolitik har regeringen afvist, og det er egentlig forunderligt, at dette skulle ske. Jeg har indtryk af, at regeringen egentlig principielt er meget venligt indstillet over for selve dette at føre indkomstpolitik, når konjunkturforløbet tilsiger, at man prøver at dæmpe indkomstforløbet og herigennem også prisforløbet.

Når jeg er forundret, hænger det lidt